

РЕШЕНИЕ

№ 5460

гр. София, 27.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 07.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1628** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано е по искова молба на В. Г. Ф., чрез адв.И. Н., със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] ет.7, ап. 18, с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ срещу Министерство на вътрешните работи с адрес [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29 за заплащане на обезщетение в размер на 9679.61 лева главница и мораторна лихва в размер на 210.02 лева за причинени имуществени и неимуществени вреди от отменената като незаконосъобразна Заповед рег. № 7855зз/25.06.2020г. на инспектор А. А., служител в дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР. В исковата молба се твърди, че незаконосъобразната заповед е накърнила обществената и служебна престиж на ищцата пред колеги и ръководители, семейство и съседи и обществото като цяло в резултат на медийния отзвук. Впоследствие е образувано и дисциплинарно производство, което е било прекратено със Заповед № 8121к – 10402/06.11.2020г. на министъра на вътрешните работи. Задържането е причинило остър психически шок, тежка психо -емоционална травма, довела до увреждане на психиката. Отключили са се редица здравословни проблеми, някои от които са се правърнали в хронични, а други не са излекувани и към момента на предявяване на иска. На 25.06.2020г. В. Ф. е била задържана в [населено място], докато е била в служебна командировка. След многочасово претърсване на хотелската

стая и личен обиск е конвоирана до [населено място]. Още в първоначалния момент ищцата е преживяла силен шок и физически и психически дискомфорт от факта на незнание за какво е задържана и без да е извършила престъпление. Направено е претърсване на три жилищни адреса и на работното ѝ място, без да са открити вещи или предмети, относими към вмененото ѝ престъпление. Иззети са ѝ били ключовете от две от жилищата, като в едното е извършена домова кражба без да е разбита вратата или отключващия механизъм, за което е образувана пр.пр. № 31033/2020г. по описа на СРП. Междувременно случаят е отразяван от медиите, което е засегнало и други членове на семейството на ищцата, включително и мъжът, с когото живее на семейни начала и с когото са колеги. На него му е било предложено да си потърси друго работно място в структурата на МВР, извън ГДНП. Ищцата е полицейски служител с 20 – годишен безупречен стаж в системата на МВР и след задържането е изпаднала в състояние на непрекъснати душевни тревоги и страдания, срам от публичното ѝ и позорно задържане. Започнал постоянен стрес, пренесъл се по-късно в дома ѝ и в ежедневието, появила се липса на сън, липса на апетит, повишено кръвно налягане, постоянна, граничеща до краен фатализъм тревожност за себе си и за близките ѝ. Наложило се да посещава болнични заведения многократно, отключило се автоимунно заболяване на щитовидната жлеза, кардиологични, неврологични и гинекологични проблеми. Проявяващите се през годините астматични оплаквания са прераснали в чести астматични пристъпи. За изследвания и лечение е заплатила общо сумата от 679.61 лева. Негативните преживявания и емоции са достигнали до краен предел и са се появили множество симптоми като силен панически страх, сърцебиене, повишено кръвно налягане, чувство на задушаване, изпотяване, замаяност, прилошаване, главоболие, световъртеж, горещи или студени вълни, треперене, кошмари, безсъние, разочарование, негативни и натрапчиви мисли. При задържането са нарушени правата на задържаното лице и не му е било съобщено за основанията за задържането, не му е осигурен достъп до адвокатска защита. Въпреки вписаното искане в този смисъл в декларацията към заповедта за задържане, на Ф. е отказан телефонен разговор с адвокат. При изложени мотиви за наличие на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е направено искане за присъждане на обезщетение в размер на 9000 лева главница за претърпените имуществени, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното плащане, за неимуществени вреди в размер на 679.61 лева и мораторна лихва в размер на 210.02 лева върху сумата от 9000 лева за периода от 26.11.2020г. до датата на предявяване на иска на 17.02.2021г. С уточнение към исковата молба от 15.03.2021г. е посочен исков период, за който се претендира обезщетението за неимуществени вреди от 25.06.2020г. до 17.02.2021г. Исканията се поддържат в хода на съдебното производство от адв. С., упълномощен процесуален представител. Претендират се разноски за съдебното производство. Представени са писмени бележки.

Ответникът, чрез упълномощен процесуален представител, в писмен отговор на исковата молба и в хода по същество на делото прави искане за отхвърляне на исковете като неоснователни и недоказани, алтернативно за присъждане на обезщетение в минимален размер. Посочва, че В. Ф. е била задържана за разпит във връзка с ДП № 99/2020г., пр.пр.№ СП -10-54/2020г. на СП, като всички действия са били под надзора на съответния наблюдаващ прокурор и следовател, а МВР е изпълнител на разпоредените действия по реда на НПК. Не може да се установи дали

вредите са от задържането или от привличането на ищцата като обвиняема по наказателното дело. Видно от болничните листове, В. Ф. е страдала от сходни оплаквания и заболявания от много години преди задържането. Изследванията, ако са били необходими е следвало да се извършват по Здравна каса, а те са направени по преценка на ищцата срещу заплащане. Няма причинно – следствена връзка между заболяванията с хроничен характер и разходите за изследвания и лечение на тези заболявания и отменената заповед за задържане. По отношение на неимуществените вреди ответникът счита, че те не са сигурни и доказани. Няма причинени трайни емоционални увреждания, не се доказва причинно – следствена връзка със заповедта за задържане. Ищцата е била разследвана и в наказателно производство пред СНС в същия период от време, при което не може да се докаже от кое от двете събития евентуално са причинени вредите. Вредите от медийното отразяване не са в отговорност на МВР. Счита размерът на претендираното обезщетение за силно завишен по критериите за справедливост по чл. 52 от ЗЗД. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищцата. Претендира разноски.

Прокурор К. Д. от СГП дава заключение, че искът за обезщетение за неимуществени вреди следва да бъде уважен частично.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед рег. № 7855зз – 52/25.06.2020г. /л. 17/, издадена от полицейски орган при Дирекция „Вътрешна сигурност“ МВР В. Ф. е задържана на 25.06.2020г. в [населено място] в 20.10 часа за срок от 24 часа, конвоирана до помещение за временно задържане на Пето РУ – С.. Извършен е преглед в спешно отделение на МБАЛ [фирма], за което е издаден амбулаторен лист с констатации, че задържаното лице няма оплаквания или заболявания.

Със съдебно решение от 26.11.2020г. по нахд № 8714/2020г. на СРС заповед №7855зз – 52/25.06.2020г., издадена от полицейски орган при Дирекция „Вътрешна сигурност“ МВР е отменена като незаконосъобразна. Съдебното решение е влязло в сила на 17.12.2020г.

От страна на ищцата са представени протоколи от извършени процесуални действия по ДП № 99/2020г., пр.пр.№ СП -10-54/2020г. на СП, веднага след нейното задържане. По делото са приложени част от материалите по ДП №99/2020г., пр.пр.№ СП -10-54/2020г. на СП. От тях може да се направи извод, че освен административната заповед за задържане е образувано и наказателно производство, по което са извършвани процесуални действия със задържаното лице. Административното задържане съвпада с действията по НПК по образуваното досъдебно производство, като част от оплакванията в исковата молба са свързани конкретно с производството по НПК. Досъдебното производство е било образувано на 26.06.2020г. за това, че през 2020г. на територията на РБ е ръководена и е участвано в О. с цел извършване на територията на страната на престъпления по чл. 301, ал.1 от НК, за което се предвижда лишаване от свобода повече от три години – престъпление по чл. 321, ал.3, пр. 2 и 4 във вр. с ал. 2 от НК. На 26.06.2020г. В. Ф. е привлечена към наказателна отговорност. На 02.02.2021г. ДП № 99/2020г. на СО - СП, пр.пр. № 1054/2020г. е прекратено частично по отношение на обвиняемата В. Ф. по обвинението за извършено престъпление по чл. 321, ал.3, пр. 2 и 4 във вр. с ал. 2 от НК.

На 08.07.2020г. е било образувано дисциплинарно производство по чл. 207, ал.1, т.1 от ЗМВР срещу ищцата. Дисциплинарното производство е прекратено на 06.11.2020г.

Представена е медицинска документация като епикризи, болнични листове, резултати от медицински и лабораторни изследвания, доказателства за заплащане на изследванията, амбулаторни листове за платени прегледи, рецепти за изписани лекарства. Видно от тях, В. Ф. е била настанена в МБАЛ Света С. в периода от 03.08.2020г. до 06.08.2020г. с кардиологични оплаквания. Издаден е впоследствие болничен лист за общо 30 дни домашно лечение. Представени са амбулаторни листове за платени прегледи във връзка с незначително завишени нива на Т. и заболяване на щитовидната жлеза. На 02.09.2020г. до 08.09.2020г. ищцата е била на болнично лечение в Н. към Министерство на транспорта с неврологични оплаквания от дегенеративно заболяване на шийни прешлени и предписана физиотерапия. На 03.09.2020г., 08.09.2020г. и 06.10.2020г. са извършени прегледи и издадени амбулаторни листове по повод гинекологични проблеми, изписани са и закупени лекарства. От 07.10.2020г. до 11.10.2020г. В. Ф. е настанена в Клиника по нервни болести на ВМА с диагноза дискова болест в шийен отдел, дискова херния с предписания за физиотерапия. Издаден болничен лист за 35 календарни дни, продължен до 10.12.2020г. Впоследствие издаден нов болничен лист за 33 календарни дни с диагноза патологична реакция на лекарствено средство или медикамент. Представени са публикации в електронни медии за задържането и образуването досъдебно производство срещу В. Ф., някои от публикациите се отнасят и до членове на нейното семейство.

Видно от кадровата справка от 09.03.2021г., ищцата е награждавана многократно и няма налагани наказания по време на службата в МВР.

По делото са разпитани свидетелите Г. В. Ф., баща на ищцата, И. Д. Л. и Х. С. С.. Съдът кредитира изцяло техните показания като обективни, безпристрастни и непротиворечиви. Свидетелят С., който живее на семейни начала с В. Ф. дава показания, че след задържането тя е станала съвсем различен човек - не се хранела, не спяла, будела се нощем, сънувала кошмари, плачела. Здравословното ѝ състояние се влошило, имала кардиологични проблеми, лежала в болница, възникнали хормонални проблеми, които довели до гинекологични оплаквания. Във всички медии имало негативни публикации за нея и за майка ѝ. Изолирала се в социалните си контакти, отслабнала, получавала астматични пристъпи. Все още се намира в абсолютен шок и се страхува да излиза навън. При задържането не ѝ е осигурен контакт с адвокат. В помещението за задържане на 5 РУ С. е доведена с белезници и всички служители са видели това. В службата започнал психологически тормоз, ръководството я предупредило да си намери друга работа, образували дисциплинарно производство срещу нея. Негативни последици търпи и свидетеля, на когото също са казали да си търси друга работа.

Свидетелят Ф., баща на ищцата потвърждава показанията на другите свидетели относно психологическото състояние на дъщеря си и претърпените неимуществени вреди от незаконосъобразното задържане. По време на процесуално следствените действия в рамките на 24 задържане тя изглеждаше много зле, стресирана, много притеснена. Здравословното ѝ състояние сериозно се влошило, лежала в няколко болници. Случаят ѝ се отразил негативно, затворила се в себе си, не искала да контактува с външни лица, имало негативни последици и в професионален план. Сега

не може да се възстанови и сигурно ще има трайни последици за цял живот. Притеснения е имала и във връзка с наказателното производство, имало и злонамерени публикации в медиите.

Приятелката на В. Ф., свидетелката Л. също дава показания, че тя била в стрес, имала панически атака, многократно влизала в болница, дори не може да обясни какво ѝ се е случило, била много съвестна и станала полицай заради каузата, но случаят обърнал живота ѝ, била обвинена без доказателства.

Прието е заключение на съдебно – психологическа експертиза, която съдът кредитира като обективна, компетентна и обоснована. Вещото лице е дало заключение, че в резултат на преживените психотравматични събития – служебни разследвания и задържането по отменената по съдебен ред заповед, ищцата е преживяла остра стресова реакция /свърхсилно емоционално пренапрежение/, породено от неочакван, внезапен, шокиращ арест, значимо негативен за нея както в личен, така и в професионален план, поради естеството на професионалната ѝ принадлежност, неяснотата по продължителната процедура и настъпилите обрат в нейното кариерно развитие. Стресът е с негативни проявления в емоционален план, на когнитивно и поведенческо ниво. Като резултат от задържането и последвалите разследвания В. Ф. е изпитала множество отрицателни чувства като стрес, уплаха, опасения и тревога, гняв, разочарование, огорчение, болка, вина, усещане за безперспективност, безизходица, безсилие, загуба на вяра и липса на перспектива, с признаци на депресия. Към момента на извършване на експертизата се установява силно изразена депресивност. Всички тези преживявания са се отразили пряко негативно върху взаимоотношенията на ищцата на всички нива – със семейството, с приятелите и колегите. Довели са до снижаване на самочувствието ѝ чрез преживяването на чувства за униженост, безчестие, обезцененост, липса на перспективи. Периодът на негативните преживявания е около година, като вещото лице е дало заключение, че със сигурност може да се приеме, че стресовите ситуации са отключили заболяването на щитовидната жлеза, което е в процес на хронифициране и ще изисква непрекъснато медикаментозно поддържане и контролиране.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Исковете са процесуално допустими като предявени от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт, срещу надлежен ответник – МВР.

Разгледана по същество исковата молба е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

По делото безспорно е установено незаконосъобразното задържане на ищцата със

Заповед за задържане на лице рег. № 7855зз/25.06.2020г. на инспектор А. А., служител в дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР. Заповедта е отменена с влязло в сила съдебно решение.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1.незаконособразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконособразни действия/ бездействия, незаконособразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2.настъпили вреди и 3.наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконособразен акт или твърдените незаконособразни действия и/ или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

По отношение на иска за неимуществени вреди: Съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателствени материали по делото, настоящият състав приема, че са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно: наличието на отменен незаконособразен акт – Заповед за задържане на лице рег. № 7855зз/25.06.2020г., издадена от полицейски орган при Дирекция „Вътрешна сигурност“ МВР. Задържането е административно, заповедта е административна и не е основателно възражението, че 24 – часовото задържане е по НПК, а не по ЗМВР. Заповедта е отменена като незаконособразна със съдебно решение от 26.11.2020г. по нахд № 8714/2020г. на СРС заповед. №7855зз – 52/25.06.2020г. Съдебното решение е влязло в сила на 17.12.2020г. Исковете са предявени срещу надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като МВР е юридическо лице на основание чл. 2, ал. 2 от ЗМВР. Твърдяните вреди от отменената като незаконособразна заповед за задържане са при и по повод на административна дейност. Останалите вреди – от медийни публикации и от наказателното производство не са при и по повод на административна дейност и искът за тяхното репарирание в настоящето съдебно производство следва да бъде отхвърлен.

По отношение настъпилата неимуществена вреда и причинната връзка между нея и незаконособразния административен акт, съдът намира следното:

На ищцата са причинени съществени неимуществени вреди, изразяващи се в остра стресова реакция с негативни проявления на емоционално, когнитивно и поведенческо ниво. Вредите са доказани със свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели и със заключението на съдебно – психологическата експертиза. Незаконното задържане е предизвикало силен психологически и физически дискомфорт и стрес, който е предизвикал и влошаване на здравословното състояние. По заключението на съдебно – психологическата експертиза, стресът е отключил заболяването на щитовидната жлеза, което е в процес на хронифициране и ще изисква

непрекъснато медикаментозно поддържане и контролиране. По отношение на останалите заболявания, за които има доказателства за изследвания, лечение и хоспитализации, вещото лице не установява пряка и непосредствена причинно – следствена връзка с незаконното задържане. Тези обстоятелства са в доказателствена тежест на ищцата, като в случая не са доказани. Единствено за заболяването на щитовидната жлеза се установява безспорно, че е в резултат на преживения стрес. За останалите здравословни проблеми не се доказва да са породени от незаконосъобразни действия на служители на ответника. Следва да се отчете обаче, че завишаването на Т. е в минимални стойности над допустимите и не е предизвикало съществени и тежки негативни здравни последици. Освен посочения здравословен проблем, ищцата е претърпяла и негативи в психологически план. Свидетелите посочват, че тя се е променила, ограничила социалните си контакти в семеен, приятелски и служебен кръг, станала съвсем различен човек - не се хранела, не спяла, будела се нощем, сънувала кошмари, плачела, имала панически атаки, притеснявала се за служебното си положение. Вещото лице психолог подробно е описала преживяните негативни последици като множество отрицателни чувства като стрес, уплаха, опасения и тревога, гняв, разочарование, огорчение, болка, вина, усещане за безперспективност, безизходица, безсилие, загуба на вяра и липса на перспектива, с признаци на депресия. Периодът на негативните психологически изживявания е около една година.

За някои от тези вреди е доказана пряка и непосредствена причинно – следствена връзка с отменената незаконосъобразна заповед за задържане. Следва да се отчете обаче, че част от притесненията на ищцата, както посочват свидетелят Ф. и вещото лице психолог, са в резултат от разследването и от образуването дисциплинарно производство и не са във връзка и в резултат от задържането. Съответно не подлежат на репарирание в настоящето съдебно производство. Настоящата инстанция счита, че по - значителните негативни последици в психологически аспект са от привличането на ищцата като обвиняема по ДП № 99/2020г., пр. пр. № СП -10-54/2020г. на СП на 26.06.2020г., а не от задържането на 25.06.2020г., като не може да се отрече, че самото задържане също е причинило негативни последици, съставляващи неимуществени вреди, които следва да бъдат обезщетени. Съдът намира, че е налице причинена вреда, която подлежи на обезщетяване и причинна връзка между отменения като незаконосъобразен акт и част от претендираните неимуществени вреди. Съгласно практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.01.2006 г. по гр.д. № 23/2005г., Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003г. е възприето, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Следователно налице е причинна връзка по чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е.

които са вследствие от увреждането. Непосредствени са вредите, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. Вредата се изразява в неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на задържания.

Относно размера на обезщетението за неимуществени вреди: Предвид обстоятелството, че в ЗОДОВ липсва разпоредба за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение чл. 52 от ЗЗД, според който обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Обезщетението предвидено в нормата на чл. 52 ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора, понесени от ощетения вследствие на увреждането. Задължителни указания в тази посока се съдържат в т. II на ППВС №4/1968г.

Съдът намира за основателно направеното от ответната страна възражение за прекомерност на претендираното обезщетение. Настоящият състав намира, че обезщетението, което следва да се присъди на ищеца за претърпени неимуществени вреди вследствие отмяната на незаконосъобразния административен акт - заповед за задържане, възлиза в размер на 2000 лева, който е над средния присъждан по аналогични дела. Съдът счита сумата за справедлива, предвид претърпените от В. Ф. неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения от задържането, както и настъпилото след освобождаването ѝ затваряне в себе си и ограничаване на социалните контакти. Интензитетът и времетраенето на вредите от около една година, както и заболяването на щитовидната жлеза и професионалния и социален статус на ищцата обуславят определяне на сума в размер, който е по-висок от средния. Въпреки това, до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен. Както е посочено по – горе, по - значителната част от вредите са в резултат на наказателното и дисциплинарно производство, не се доказва пряка причинно – следствена връзка и исковата претенция за пълна обезвреда на всички описани в исковата молба вреди е неоснователна и недоказана. Искът за обезщетение за неимуществени вреди е основателен и доказан до посочения размер от 2000 лева, като за разликата до претендираната сума от 9000 лева, същият следва да бъде отхвърлен.

Предвид претендираното присъждане на законна лихва, съдът споделя становището, че задължението за лихва има акцесорен характер като следва съдбата на главното вземане. Съобразно обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение е частично основателен, то и претенцията по дължимото относно мораторна лихва върху главницата от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта като незаконосъобразна до датата на предявяване на иска и законната лихва до окончателното плащане е основателна. Мораторната лихва върху 2000 лева от 17.12.2020г. до 17.02.2021г. е в размер на 35 лева, до пълния размер от 210.02 искът следва да се отхвърли.

По отношение на имуществените вреди – искът не е доказан по основание и

размер. Разходите за изследвания и лечение на заболявания, които не са в причинно– следствена връзка с незаконосъобразното задържане не следва да се заплащат от ответника. Те не са вреди от незаконосъобразна административна дейност и нямат връзка с отменената заповед за задържане. При самото задържане е извършен преглед в спешно отделение на болница и при него не са установени оплаквания и заболявания. Основателно е и възражението, че ищцата е здравно осигурена и необходимите изследвания и лечение се заплащат по здравна каса. Платените по нейна преценка прегледи и изследвания, не могат да бъдат приети за имуществени вреди. Тези разходи не подлежат на репарирание от ответника, понеже не се доказва да са пряк резултат от задържането. Искът за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 679.61 е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен изцяло.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, настоящият състав следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски, които са в размер на 10.00 лева държавна такса, 300.00 лева възнаграждение на вещото лице и възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част на иска. Съобразно приложения списък по чл. 80 от ГПК, /л.41 от делото/ ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 800.00 лева за осъществено процесуално представителство и защита по делото. Предвид уважената част от иска, ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 162 лева за адвокатско възнаграждение, 10 лева държавна такса и 300 лева възнаграждение на вещото лице, общо 472 лева. Не е основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, предвид фактическата и правна сложност по делото, разпита на трима свидетели и изслушването на експертиза, както и преценката на множество писмени доказателства по делото. Възнаграждението е в близък размер до минималния по чл. 8, ал.1, т. 3 от Наредба №1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и не може да бъде определено в по-нисък размер.

На ответната страна по делото се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер по чл. 37 от ЗПП, съразмерно отхвърлената част от иска или в размер на 73 лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I – во отделение 43 състав:

Р Е Ш И

:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи с адрес [населено място], ул. „б - ти септември“ № 29 да заплати на В. Г. Ф., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] по иск с правно основание чл. 1, ал.1 от

ЗОДОВ, сумата от 2000 /две хиляди/ лева, обезщетение за неимуществени вреди за периода от 25.06.2020г. до 17.02.2021г. от незаконосъобразно задържане със Заповед рег. № 7855зз/25.06.2020г. на инспектор А. А., служител в дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР, ведно с мораторна лихва в размер на 35 лева за периода от 17.12.2020г. до 17.02.2021г. и законната лихва от 17.02.2021г., до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете в останалата част, за разликата над 2000 лв. до 9000 лв. главница и за разликата от 35 лева до 210.02 лева мораторна лихва като неоснователни и недоказани.

ОТХВЪРЛЯ иска на В. Г. Ф., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Министерство на вътрешните работи с адрес [населено място], ул. „б - ти септември“ № 29 с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер общо на 679.61 лева за периода от 25.06.2020г. до 17.02.2021г. от незаконосъобразно задържане със Заповед рег. № 7855зз от 25.06.2020г. на инспектор А. А., служител в дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи с адрес [населено място], ул. „б - ти септември“ № 29 да заплати на В. Г. Ф., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата от 472 /четиристотин седемдесет и два / лева разноси по делото, съобразно уважената част на иска.

ОСЪЖДА В. Г. Ф., ЕГН [ЕГН] , със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на Министерство на вътрешните работи с адрес [населено място], ул. „б - ти септември“ № 29 сумата от 73 /седемдесет и три/ лева разноси по делото, съобразно отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: